

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Krasznai és Dr. Kollár Ügyvédi Iroda, dr. Nagy Endre ügyvéd által képviselt felperesnek, a Dr. Áj Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. május 15. napján meghozott, 22.P.22.924/2011/6. számú ítélete ellen, az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget, és az államnak külön felhívásra 1.783.500 (egymillió-hétszáznyolcvanháromezer-öt száz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

A felperes keresete szerint lízingdíj és elszámolás jogcímén 22.293.840 forint, és ebből 4.231.614 forint után 2008. november 5-től, 18.062.226 forint után 2009. augusztus 28-tól a kifizetésig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamat megfizetését kérte. Előadta, hogy 2006. március 30. és 2007. november 23. között az alperes törvényes képviselője mellett működő ...- **Trans** Kft-nek két zárt, és két nyílt végű pénzügyi lízingszerződés alapján egy markológépet és három nyergesvontatót adott lízingbe. Az alperes pedig a lízingbevevő szerződéses kötelezettségeinek biztosítására készfizető kezességet vállalt. A lízingbevevő késedelme miatt a szerződéseket 2008. november 5-én azonnali hatállyal felmondta. A lízingszerződések tárgyát képező nyergesvontatókat értékesítette, és a befolyt vételárral az adott szerződésekre eső tartozást csökkentette. Ugyanakkor a markológépet a lízingbevevő nem adta át, ezért az alperessel szemben büntetőeljárás indult. A lízingbevevő és a két zárt végű lízingszerződés másik keze, az 'A' Kft. is felszámolás alá került. Hitelezői

igénybejelentését mindkét cég vonatkozásában megtette. A lízingbevevő felszámolója azonban követelését behajthatatlannak minősítette.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a becsatolt (24 oldalas) Üzletszabályzat, illetve a kondíciós lista megismerését és elfogadását a felperes nem igazolta. A lízingbevevő egy, csupán egy oldalas Üzletszabályzat tekintetében tett elfogadó nyilatkozatot. Állította, hogy a szerződésnek nincsenek olyan rendelkezései, amelyek alapján ügyleti kamat, egyszeri felmondási díj, műszaki szakértői, tárolási és intervenciós díj felszámítható lenne. Hivatkozott arra, hogy a felperes a piaci áron alul értékesítette a lízingeszközöket. Ezért a tényleges forgalmi értékük megállapítása érdekében szakértői bizonyítás elrendelését kérte. Állította, hogy az egyik nyergesvontatót meg kívánta vásárolni, azonban azt a felperes az ajánlatánál alacsonyabb áron értékesítette. Azzal is érvelt, hogy az elszámolás során a tartozását az eszközök bruttó, és nem a nettó értékével kell csökkenteni. Magánszemélytől pedig a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamat nem követelhető.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 22.293.840 forint és ebből 18.062.226 forint után 2009. augusztus 28-tól, míg 4.231.614 forint után 2008. november 5-től a kifizetésig a mindenkorai jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes és a **...-Trans Kft.** között létrejött lízingszerződések teljesítéséért az alperes készfizető kezességet vállalt. A hátralékos lízingdíjak tekintetében fennálló tartozás összegét az alperes nem vitatta. Megállapította, hogy az elsőt kivéve valamennyi további szerződés tartalmazta a lízingbevevő azon nyilatkozatát, hogy az üzletszabályzatot átvette és magára nézve kötelezőnek ismerte el. Az első szerződés esetében pedig az Üzletszabályzat fedlapján aláírásával igazolta, hogy azt átvette. Álláspontja szerint a felperestől nem volt elvárható, hogy a szerződő féllel az Üzletszabályzat valamennyi oldalát aláírassa. Kifejtette, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a lízingeszközök magasabb áron lettek volna értékesíthetők. A szakértői bizonyítás alkalmatlan lett volna az adott időpontban fennálló legkedvezőbb ajánlat igazolására. Az alperes pedig azt sem bizonyította, hogy pontosan melyik eszközt és milyen áron kívánta a felperestől megvásárolni. A becsatolt e-mail ugyanis bizonyító erővel nem bírt, és annak időpontjában már valamennyi lízingeszköz értékesítésre került. Késésgbe vonta az alperes fizetőképességét, arra figyelemmel, hogy már 2010. júniusában részletfizetést kért a felperestől. A késedelmi kamat tekintetében kifejtette, hogy az alperes nem gazdálkodó szervezet, ezért vele szemben csak a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékig volt kamat érvényesíthető.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Fellebbezésében kiemelte, hogy a csatolt fedlap nem igazolta a felperes becsatolt Üzletszabályzatának elfogadását. Az Üzletszabályzat alkalmazhatóságának a hiányában a felperes által érvényesített ügyleti kamat, felmondási díj, műszaki szakértői, tárolási és intervenciós díj iránti igény, valamint a késedelmi kamatkövetelés mértéke nem megalapozott. Változatlanul állította, hogy

a felperes a lízingtárgyakat a piaci ár alatt értékesítette. Azok tényleges forgalmi értékének megállapítása érdekében szakértői bizonyítás elrendelésére lett volna szükség. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes vételi ajánlatának elfogadása, illetve ennek ellenére az ajánlatnál alacsonyabb áron történt értékesítés bizonyítására irányuló indítványait. Fenntartotta azt az álláspontját is, hogy az eszközök értékesítéséből befolyt vételárat bruttó értéken kellett volna elszámolni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Abban azt emelte ki, hogy a hátralékos lízingdíjak összegét az alperes nem vitatta. Az Üzletszabályzat átvétele pedig csupán egyetlen szerződés esetén lehet kérdéses, mert a többi esetben a szerződés maga tartalmazta a lízingbevevő ezzel kapcsolatos nyilatkozatát. Álláspontja szerint nincs szerződési alapja annak, hogy a lízingtárgyak eladási árát az alperes vitassa, ezért a szakértői bizonyítás szükségtelen. A lízingeszközök értékesítéséből befolyt vételárat pedig attól függően kellett bruttó, vagy nettó értéken elszámolni, hogy az adott szerződés nyílt, vagy zárt végű volt-e.

A fellebbezés nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette a felperesnek a mindenkori jegybanki alapkamatot meghaladó mértékű késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó keresetét elutasító ítéleti rendelkezést, mert az a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

Az alperes az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét a szakértői, és a vétel megghiúsulásának igazolására irányuló - közelebbről meg nem jelölt - bizonyítás lefolytatásának a szükségességével indokolta. Ezek közül azonban csupán a szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát terjesztette elő az elsőfokú eljárás során. Ezért az egyéb további bizonyítás lefolytatásának hiányát a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel a fellebbezésében megalapozottan már nem kifogásolhatta.

Az alperes a lízingtárgyak forgalmi értékének megállapítása érdekében kérte szakértő kirendelését. A szerződés szerint azonban a felperest az azonnali hatályú felmondás után megillette a lízingtárgy szabad értékesítésének vagy más módon való hasznosításának a joga. Nem a lízingtárgy forgalmi értékének, hanem a ténylegesen befolyt vételárnak a figyelembe vételére volt köteles az elszámolás során. A kezes csak azokat a kifogásokat hozhatta fel, amelyeket a kötelezett érvényesíthetett volna a jogosulttal szemben [Ptk. 273. § (1) bekezdés]. Tekintettel arra, hogy a kötelezett az értékesítési árat nem kifogásolhatta, az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a szakértői bizonyítás szükségtelen volt. A lefolytatott bizonyítás tehát nem volt hiányos, és az ítéltábla olyan lényeges eljárási szabálysértést sem észlelt, amely a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdései alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé. Az ítélet a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben felülbírálható volt.

Az alperes a perben kétségbe vonta, hogy a felperes becsatolt (24 oldalas) Üzletszabályzata a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint a szerződés részévé vált, amelyet azzal indokolt, hogy annak átvételére és megismerésére nem emlékszik. A törvényes képviselőként írásban tett nyilatkozata pedig - a tartalma szerint - egy, csupán egyoldalas Üzletszabályzat elfogadására vonatkozott.

Az ítéltábla ezzel kapcsolatban azt emeli ki, hogy az első, 2006. március 30-án kelt (06/02124/E1 számú) lízingszerződés tekintetében egy külön okirat, valamennyi további szerződés esetében maga a szerződés tartalmazta a lízingbevevő azon nyilatkozatát, hogy a felperes Üzletszabályzatát átvette, a rendelkezéseit megismerte, és magára nézve kötelezőnek tartja. A magánokiratok a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerint teljes bizonyítékul szolgáltak arra, hogy kiállítójuk az abban foglalt nyilatkozatot megtette. Az alperes sem a magánokiratokon lévő aláírások valódiságát, sem azt a tényt nem vitatta, hogy az általános szerződési feltételek elfogadásáról az első lízingszerződés megkötésekor külön nyilatkozatot tett. A nyilatkozatok minden esetben - oldalszám feltüntetés nélkül - kifejezetten az Üzletszabályzat megismerésére és elfogadására vonatkoztak. A teljes bizonyító erejű magánokiratokkal szemben a bizonyítás az alperest terhelte. Alperes azonban nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a szerződések megkötésének idején két eltérő (egy, illetve huszonnégy oldalas) Üzletszabályzattal is rendelkezett. Az ítéltábla ezért egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a jogvita elbírálása során irányadóak voltak a felperes becsatolt Üzletszabályzatának rendelkezései.

Az Üzletszabályzat, illetve a Kondíciós Lista alkalmazását az alperes a felmondási díj, műszaki szakértői, tárolási és intervenció díj felszámítása, a lízingtárgyak értékesítését követően befolyt vételár elszámolása, továbbá a késedelmi kamat mértéke miatt sérelmezte. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla kiemeli, hogy a markológépet az alperes nem adta vissza a felperesnek, ezért az első szerződés alapján a felperes intervenció költséget, tárolási, illetve műszaki szakértői díjat nem is érvényesített vele szemben. Az 06/02124/E1. számú szerződés elszámolása csupán a hátralékos lízingdíjakat tartalmazta.

A felperes az Üzletszabályzatának részét képező Kondíciós Lista alapján a mindenkor jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő késedelmi kamatra tarthatott igényt. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által ténylegesen megítélt kamatmérték a jegybanki alapkamat csökkenő trendjére figyelemmel még a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatnál is kedvezőbb, mert nem a késedellel érintett naptári félét megelőző napon érvényes, hanem a mindenkor jegybanki alapkamatnak felelt meg. Ez az ítéleti rendelkezés pedig a felülbírálat Pp. 253. § (3) bekezdésének korlátaira tekintettel nem volt érinthető. Mindezekre tekintettel az első lízingszerződés alapján érvényesített követelés megítélése szempontjából nem is volt jelentősége annak, hogy az Üzletszabályzatot a lízingbevevő elfogadta-e.

A ...-Trans Kft. által kötött szerződések közül a 06/02124/E1. és 06/02515/E1. zártvégű, a 07/03053/03. és 07/03054/03. számú nyíltvégű pénzügyi lízingszerződés volt. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperesnek valamennyi szerződés esetén a bruttó vételárat kellett volna elszámolnia. Az Üzletszabályzat rendelkezései szerint (X.12.2. pont) ugyanis a két fajta lízingszerződésre az újraértékesítés során befolyt vételár elszámolás tekintetében eltérő szabályok vonatkoztak. A felperes a nyíltvégű lízingszerződések alapján a nettó, ezzel szemben a zártvégű szerződések esetén az áfával növelt értékesítési ár elszámolására volt köteles. A csatolt elszámolások szerint a felperes az elszámolásra vonatkozó szerződési rendelkezéseket be is tartotta. A 06/02515/E1. számú zártvégű pénzügyi lízingszerződés esetében ugyanis a nettó vételár elszámolását követően a 100/K2009/019250. számú helyesbítő számla alapján a vételár áfatartalmát is elszámolta.

A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes volt, ezért azt az ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes 200.000 forint és áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét. Az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megtérítésére pedig az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2013. május 29.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.  
a tanács elnöke

Dr. Csóka István s. k.  
Sándor s. k.  
előadó bíró

Dr. Lente  
bíró

A kiadmány hitelül:  
Hilcz Ádámné  
tisztviselő